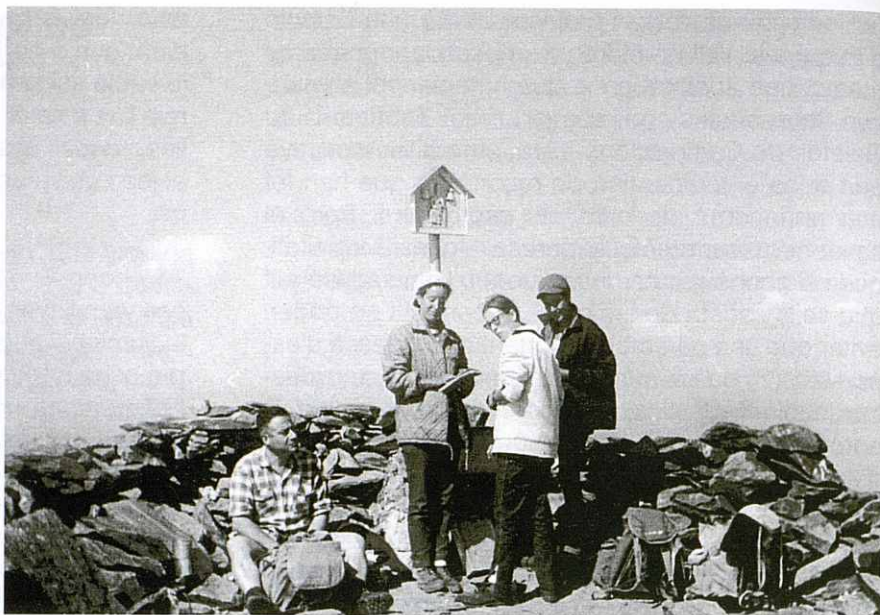

posteriorment enderrocada. (No bombardejada com algú s'ha empescat i gosat dir...)

El Refugi Vell possiblement no va aguantar perquè l'aigua de pluja o neu es va anar filtrant pels punts on, entre pedra i pedra, va cedir el ciment i al quedar-se dins de l'esquerda i glaçar-se, l'aigua agafava més volum i el gel eixamplava l'esquerda el que, amb el temps va propiciar l'esfondrament. També amb motiu de la guerra 1936/39 va quedar deshabitada i fins que les autoritats no van donar permís per tornar a pujar fins a la ratlla de la frontera no es va pogué constatar que era més pràctic construir-ne un de nou que refer el malmès.

Agost 1967. Cim del Puigmal. Dretes d'esquerra a dreta: Montserrat Caballera, Paquita Grau i Marta Ribes. Assegut a la dreta, Pere Crusellas

Seguim l'ascens i canviem de Vall tot travessant pel Coll de la Marrana, deixant la del Ter i entrant a la del Freser. Pel Coll de Tirapits entrem a la vall de Coma de Vaca i ens situem al cim del Nou Creus.

Per la tartera baixem cap a la Coma de les Mulleres, que finalment ens porta al Santuari de Nostra Senyora de Núria.

Parada i Fonda. Aquí no tenim problema d'habitació.

Avui, tercer dia, tenim l'etapa més llarga. No ens podem entretenir. De Núria volem anar fins a La Molina pujant al Puigmal.

Passem comptes i sortim del Santuari. Comencem a caminar deixant Núria a la nostra esquena. Seguim ruta cap a l'oest, per la Vall de Finestrelles i girant a l'esquerra ens enfilem per la Coma de l'Embut. Superem el Pluviòmetre i una estoneta després coronem el Puigmal (2.913 metres). Breu descans –ens asseiem i reposem forces menjant una mica– i contemplem el paisatge. Estem al punt més alt d'aquesta zona. Un cop al cim, et sens... diferent!. Fa bon dia. El Sol crema.

Emprenem el camí, sempre direcció oest. La Molina no és pas precisament al tombar. El paisatge convida a la reflexió. Les restes de vegetació –herbes– son de color marró. La sequera és general i imposa. El sol ens fa prendre precaucions i improvisem unes boines amb mocadors fent el clàssic nus a les quatre puntes. Cal tapar el cap, protegir-lo, doncs una insolació seria un gros inconvenient. A mesura que caminem anem perdent alçada. Quan creuem el Pas dels Lladres ja només som a 2.662 metres sobre el nivell del mar. El sol cada vegada escalfa més. Ni un bri d'aire...

De sobte sorgeix una circumstància per a mi inesperada: fan acte de presència les llagostes!. Aquests insectes que ens donen la benvinguda i sorpresa al mateix temps amb els seus salts, ens posen en evidència que anàvem caminant absorts, mecànicament, sense parar massa atenció al terreny ni al paisatge.

Tot d'una, doncs, veiem que el terra està farcit de llagostes. La majoria del seus salts no sobrepassen el metre i mig. Però algunes –deuen ser les més grosses– fan uns salts que arriben per sobre del metre setanta. El que vol dir que ens tenim de protegir la cara, en especial els ulls.

L'abstracció a què estàvem sotmesos no ens va deixar veure els insectes fins que hi vam ser al damunt. De tota manera, el seu color marró ajudava a que si no hi paràvem atenció, no els veiem. Les tres noies que anaven uns vint-i-cinc metres davant nostre van començar a rondinar i van accelerar la marxa.

Encara que era empipador que aquells insectes et saltessin a sobre, donada la calor que feia, el tros que encara faltava per arribar a final de ruta –no havíem fet la meitat del camí– i que s'havien d'administrar bé les forces per arribar en bon estat, vaig optar per no accelerar, cosa que també va fer l'Amadeu.

Vam esquivar el Pic del Gorro Blanc. Deuria ser al Pla de les Salines que vam tenir la sort de veure una Perdiu BLANCA. Va anar caminant una estona davant nostre fins que va decidir per decantar-se cap a la vessant de Dòrria i quan ja va estar a la pendent, va alçar el vol. L'experiència d'aquella visió em va esperonar perquè en el futur dedicués més atenció a observar els animalons que, en llibertat, ens obsequia la Naturalesa.